

for så vidt angår øget social ulighed og klimaforandringer. Konsekvenserne er uoverskuelige. Og for klimaets vedkommende er konsekvenserne irreversible. Derfor haster det med at gøre noget.

ATTAC-bevægelsen og andre græsrodsbevægelser illustrerer også, at alvoren af det er gået op for civilbefolkningen, samtidig med at troen på de etablerede systemer og magthavere er lav. Derfor må Rio + 10 ikke ende udsigtsløst. Danmark har også en ansvar herfor. Det må vi tage på os.

Der er også mange andre problemer end fattigdom og klimaændringer, der toner frem i horisonten, såsom virkningen af kemiske stoffer på natur og mennesker, biodiversitet, genmanipulation, kloning, den internationale konkurrence om højtuddannet arbejdskraft, ny teknologi for at nævne nogle temaer, som det også bliver nødvendigt at lave globale aftaler om.

Det behøver bare ikke at være i forbindelse med Rio + 10, at alle problemer skal løses, for så får vi ikke løst nogen. Men verdenssamfundet er nødt til at indse nødvendigheden af at stå sammen om en styret udvikling, og der er mere end nogen sinde brug for internationale kompetente organer, der kan forhandle aftaler på plads.

Hvis vi ikke havde FN-systemet, ville vi være nødt til at opfinde det, og vi skal selvfølgelig fortsat presse på, så FN arbejder så effektivt som muligt, mens forudsætningen for resultater fortsat ligger hos de nationale regeringer. Det er f.eks. et paradoks, at der arbejdes hen imod en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i EU, samtidig med at England og Frankrig optræder som nationalstater i FN's Sikkerhedsråd.

Paradokset forstærkes også fra dansk side af, at det fortsat er dansk udenrigspolitik, at Sikkerhedsrådet skal udvides med yderligere en europæisk nationalstat, nemlig Tyskland. Det betyder, at de tre lande i FN-sammenhæng kan arbejde i hver sin retning, hvor EU, hvis landene stod sammen, kunne matche USA, hvad angår størrelse og økonomi.

Eksemplet illustrerer, hvorfor det er så vanskeligt at opnå en forpligtende global aftale, for det kan betyde afgivelse af suveræniteten. Men internationale spilleregler bliver mere og mere uomgængelige, så der er behov for nytænkning på mange områder.

Men vi må som sagt ikke forvente, at alle problemer kan klares på verdenstopmødet til næste år, og derfor er det vigtigt at fokusere. Mit forslag er, at der sættes fokus på fattigdomsbekæmpelse på et bæredygtigt grundlag og på klimaforandringer.

Det officielle Danmark bør gøre en indsats for at engagere befolkning og erhvervsliv i diskussionen om bæredygtig udvikling, men vi kan ikke overlade forberedelsesprocessen til, hvad der tilfældigvis kommer ud af en sådan dialog.

Det er Folketingets og regeringens ansvar, at der kommer relevante temaer på bordet, og det må vi tage på os. Så lad os komme i gang.

Jeg opfatter denne debat som indledningen til det arbejde, hvor den danske forhandlingslinje skal konkretiseres. I Udenrigsudvalget og i Miljøudvalget er vi parate til det videre arbejde og til den videre dialog.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Fru Bruun-Vierø talte om det vigtige i, at Danmark spiller ud, og at vi påtager os et ansvar også som nation, som lokaldemokrati. Jeg er enig i den grundbetragtning.

Indebærer dette synspunkt, at Det Radikale Venstres ordfører mener, at det også er vigtigt, at Danmark erkender, at man har snydt ulandene noget så læsterligt ved ikke at overholde de løfter, man har givet i Rio, f.eks. om biodiversitetskonventionen? F.eks. har man ødelagt denne aftales ønske om, at der skulle være en overskudsdeling mellem det rige land og det fattige land, fordi TRIPS-aftalen er gået på tværs.

Når jeg spørger, er det jo, fordi det netop i den radikale ordførers indlæg var utrolig vigtigt med fattigdomsbekæmpelsen, og det var utrolig vigtigt, at Danmark selvstændigt spillede ud.

(Kort bemærkning).

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Jamen jeg synes da, at de industrialiserede lande har snydt i hele det her spil. Alle de konventioner, der har været, er jo ikke blevet tiltrådt nationalt. Og som sagt – den diskussion har vi haft tidligere på dagen – er det jo kun Danmark, der yder 1 pct. af BNI, og meget få lande, der overhovedet lever op til målsætningen om 0,7 pct. Så jeg kan da kun være enig med hr. Kolstrup i, at der ikke er noget at prale af i forholdet til verdens fattigste lande.

Der er heller ikke noget at prale af i forhold til miljøet. Det er også derfor, at jeg pointerer, at der skal mere til, end at vi venter på, at græsrodderne kommer i gang med at give os nogle meldinger. Vi er nødt til selv at sætte os i førersædet